

עין משפט
נר מצוה

כר א מיי פיה תכלסת
 נירודת הלסד ד סתג
 ללון דג;
 כח ג מיי פכיס מהל'
 סתג הלסד י סתג
 ללון ק טושיס לרית סתג
 סגו ספיק ט;
 כז ד טושיס לרית סתג
 קטא ספיק א;
 כח א מיי פיה וספיו
 תכלסת סתג (דן) א
 ליתא כהתמרים וספין כר'
 סתג סג טושיס לרית סתג
 רעס ספיק ג;
 כח ז מיי פיה מהל' סתג
 הלסד טו טור סתג
 לרית סתג סג ספיק א;
 כט א שריר לרית סתג שר
 ספיק א;

רבינו חננאל

בריבוע צדיק יסוד אסטרון
 אבל חרץ פני דיוו ורעלי
 חן אנו דסבר משום חרצו
 נזמן מדרגותיו, לזכר
 יחן הדרה אורחם חל אקט
 וסיום ואשר ירחו לרו
 אצל הלכה בר
 שמעון אסטרון ברעל
 פשוט שיוו, וכן קצו לברכה
 שיש לטמיטא ביה ידית,
 ורש מי שמסרם לברכה
 מלשון חזק (ד' מ' וכו'),
 וכן כספא דרסיון, וכן
 ברארית חילת חילת אהלא,
 חילתא מילי, חילתא אבא,
 חילתא חילתא חילתא חילתא
 דיוס ירחן, וקדיל רבנתי
 שיו שרי, אבל ורוא
 אהלא, בר נחמיה אל
 חרץ שרי וכו' שרי חילת.

ומיקונו אורכלא ופרין ונחול מי המיו
 דלזכר הפסד אורכלין שנפסד המשקה
 הוז מהן:
 וקשה לש"י דנפ"י חזית נבי דריו סחיתה
 הי"ל למינני ועדו מה הפסד אורכלין יש
 פסדו ששעור לתקנו ומסרם ר"י מה
 לפסד לתון פשו דריו ורעלי מי האול
 דלעיל דרך מי יחיס להסעיד וללגן
 דנחמא בנחמא ע"י חולטן ברחמין או
 מולגן כמי יחיס ופרין ונחול מי המיו
 דלזכר הפסד דנחמאן (למילא: (מ"י)
בשבייל צעירי, ואס אין לו צער
 אלא שמחצית
 ילך בין בני אדם שרי דאין לך צער
 גדול מזה:

ל מודים שאם נתקלקלה

לחזקן מן ידיו בחזק אכסו
 ופסח הספד אובלין, וכו' וכו'
 שכבת שאמור. זה שאמר
 שמואל עשה אורח כן
 וכו'. ופסח פסח. זה להלכת
 כחוליה. והאמר דיו לחזקן
 כ"י (במראה) כס' לה י'
 אה' תנא דהיא מטר
 וכו' וכו'. וזו צוהה וכו'
 ככה שלל בשרי ששכל
 עשרו, וזה לייסות עצמו
 וכו'. והביתר כס' וכו'
 כס' שיעקב כן במילא
 וכו'. ורזחן אדם מני ידיו
 דמלן דאסר:

דײַטא דקני. מין אילן כפירוש

לשעור: "מתי" ר' אלעזר
 בן צוריה אומר קופס כסף
 על צדה ונתפל ב' אסיקא
 הכל מרים שאם נתקלקל
 הנגמא שאסור להחזיר.
 סליקוטא שהיא גזירה
 של חבצלת ויוצא ב',
 אמר ר' הונא נעצה בחול
 אן כטיט חצלתה הורית
 כטיט מעי"ש כדי שחזת
 נכנסת ויוצא כנימא ושרת
 לטלה כטיט. ח' אמר
 שריאל כסבה ב' דיעצא
 כתי אורכי, כמו שאמר
 ר' יוחנן ותרבינן על
 הוסיפן לך נצטות חלה
 הנפא אן היו נקטין מנלין
 א"ר ארש

הקוטרס
 דמשמש
 פסין (עירובין ע'): ומייר
 לזיחא חסור משתמש במחזור
 דחזר פקדן ב' הכלים (למקן קסה):
 ובפרק בתרא דעירובין (דף ק.):
 ה**טובין** אפת וגזנות ב' ע"כ
 בשלל השירים ומייר
 דבהשירו לא היו יעלין בשבת ואם
 חזר בשלל כלאים ושיעית
 אינטיין לאשמעין דלא גזרין
 בשתחבין לטמין אטו דילמא אחי
 לטועה אבל מעשר אחאי נקטיה
 דאפי' השירו לא שייך מעשר כיון
 דליכא מוספת ואי נקטיה דשרי לעשר
 מן התלוש ממקום אחר עליו או
 גשמותו מעשר על התלוש ולא חיישי'
 דילמא אחי לעשר מן התלוש על
 המחזור או להפך אי"ב הוה ליה

וְהָיָה כִּי יִשְׁמְעוּן אֹמֶר נִיד חוּפָּה וּבַפֶּסַח בָּרַ' וּמִיָּד בְּתֵר וְחֹל
 דַּחַן בְּתֵר הִי בִּפ' ג' מִיָּד (מִיד דַּחַן מִי) ר' יִשְׁמַעֲלֵל אֹמֶר
 מִזִּיד לֹא יִחַף רָאשֵׁי בְּתֵרָה לְפִי שֶׁמִּשִּׁיר אֶת הַשֶּׁעַר: אֲבָל כִּי
 שֹׁרֵק, הֵס מִפְּרֵס טַעֲמָא מִשּׁוּם לְהַשְׁרֵת יְמִינֵי הַמְדוּלְדֻלוֹת מִחֲרִין:

א'י אוקיטתא ט'י יהודה אימא

כר"ס אחיז שפיר דליכא למימר
דשערות פניו דיין ורגלי אינס נשירות
מזהר ולא הוי פסיק רישא ושדי אכל
בראשו אסור דהוי פסיק רישא אכל
השטא דלוקיממא כר' יהודה אע"ג
ללא הוי פסיק רישא הוי לן למסר:
מהו אפצוץ יתים בשבת. פירש
בקונט' להדום על הקלע

למחק מרירותן ומיבעיא ליה אי
אסיר בשבת משום שווי אוכלא
ומיקוויי אכלא ופרין ובחול מי התירו
דאיכא הפסד אכלין שנפסד המסקה
הזב מהן:

וְקָשָׁה לָפָּנָי דְּכַפ' חֲבִית גְּבִי דִּינִי מִחֲסִידֵי
הַיָּל לְמִיתוּת וְעַד מִזֶּה הַפֶּסֶד אֲחֻלָּתִי
מִן שְׂעוֹת תִּלְקֹס וּמִפְסֵד רַ"י מִס'
לְפָנֶיךָ לַחֲוֹץ פְּנֵי יְדֵי וְיִגְדְּלוּ כִּי הָיָה
וְעִשָּׂל וְדָרְךָ מִן יָחִיד לְהַעֲבִיר וְלִגְלֹן
כְּדִלְמָה מִתְּכַבֵּת ע"י חֻלְטֵן בְּרוֹחֵי אֵל
כְּדִלְמָה בְּנֵי יָחִיד וּפְרִיץ וְכוּלָם מִן הַהוּי
דְּלִיכָה פֶּסֶד דִּמְאָסְתִּין לְהַסִּינָה: (פ"י)
בְּשִׁבְרִי צִיּוֹר וְאֵס אֵין לוֹ עֵצֶר
אֲחֵר אֵלָּה שְׂמַחְבִּיט
יִלְךְ בֵּין צִי אֲחֵר שְׂרִי דְּלֹאן לֶךְ עֵצֶר
גְּדוֹל מוֹז:

במה פּוֹמֵנִין פֶּרֶק רִבְעִי שֶׁבֶת

נזיר. בחול ככל אדם בשבת: **חוסף.** שעור בנתר וחולט: **ומספס.** מנפץ שעור לדין דלוי מתכין מותר ועל כרחין ר"ש קא אמר לה אלמא נתר וחול ויזנין דלוי משיך ולא דמי לפסוק רשיה ולא ימות: **אבל לא סורק.** במסרק דודאי משיך: **אבל לא רסא.** הך תרמי מחת' לדעיל דפליגי בנתר וחול ר'

יְהוּדָה וּמָנָן דִּלְכָּךְ סָבַר וּמִינֵן דְּגִיר
וְר' יְהוֹשֻעַ הָאֲמֵר דְּבִי שְׂאִין מִתְכִּין
אֲסוּר וְהָאֵל דְּשִׁי סָבַר לֹא גִיר כֻּלָּ
אִין מִן מִשּׁוֹס מִמְחָה: **בְּמֵאִי אֲוִקִימָתָ**
כִּר' יְהוֹשֻעַ ה"ג: וְלִג' לֹאֵל דְּתֵנִי
אֲסוּר דִּהָא תִרְיִיבִי כִר' יְהוֹשֻעַ
אֲוִקִימָתָ לֹא וְעוֹד כִּר' סִיפֵא דְפִרְקִין
אֲזַל פִּטְוִי דִּיֹּו וְרִגְלִיו מוֹתֵר לֹאֵל סִיפֵא
דִּהִיֹּאֵל דְּתֵנִיֹּאֵל הוּא אֲזַל סִיפֵא
דִּהִיֹּאֵל דְּתֵנִיֹּאֵל מוֹתֵר דִּהִיֹּאֵל תִּנִּי בֵּה
לֹא יוֹמָר בִּקֵּן שְׁעָרֵי אֲזַל פִּטְוִי דִּיֹּו
וְרִגְלִיו מוֹתֵר וְהֹאֵל מִלְתָּא גִבִּי כִר' דְּתֵנִי
מוֹתֵר בִּרְיִכְתָּא לֹאֵל לְעִיל: **כִּנְסָא**
וּסְרִיס: דְּלִית לֹאֵל וָקֵן: **עַפְרָא בִּלְתָּא:**
מִשִּׁטָּא לְבִינֵי: שְׂרִי: לְחֹק פִּטְוִי וְאִפִּי
מִן שִׁטָּא וָקֵן: **סוּסֵפֵא דִּימְכִין:**
הָאֵל מִשְׁמַחְתָּא מִן מִשְׁמַחְתָּא: **חֲמִירָה**

מרב ששת מור לצצוע ימים בשבת אמר להו
וכי בחול מי היתירו קסבר משום הפסד אוכלין
לימא פליגא דשמואל דאמר שמואל ^{סד}יעושה
אדם כל צורכו בפת אמרי פת לא מאימא הני
מאיסי אממר ומר ווטרא ורב אשי הוו יתבי
איתיו לקמיהו ברדא אממר ורב אשי משו
מר ווטרא לא משא אמרו ליה לא סבר לה
מר להא דאמר רב ששת ברדא שרי אמר
להו רב מרדכי בר מיניה דמר דאפילו בחול

נמי לא ס"ל סבר לה כי הא דתניא מוגר אדם גלדי צואה וגלדי מכה שעל בשרו בשביל צערו אם בשביל ליפות אסור ואינהו כמאן סברוה כי הא דתניא ^לרוחץ אדם פניו ודיו ורגליו בכל יום בשביל קונו משום שנאמר וכל פעל ה' למענהו: רבי אלעזר בן עזריה אומר קופה מטה על צדה וגוטל שמא יטול וכו': אמר רבי אבא אמר רבי חייא בר אבין ^לטמא (רב) הדרה

אמר רב יהודה בר אשי "אמר רב"י הרי
מודים שאם נתקלקלה הגומא שסבור להחזיר
תנן וחכמים אומרים נוטל ומחזיר היכי דמי
אי דלא נתקלקלה הגומא "שפיר קא אמרי
רבנן אלא לאו אף על פי דנתקלקלה הגומא
לא לעולם דלא נתקלקלה והכא בחוששין
קמיפלגי מר סבר חוששין שמא נתקלקלה
הגומא ומר סבר אין חוששין אמר רב הונא
"האי סליקוסתא" דצה שלפה והדר דצה
שריא ואי לאו אסיר אמר שמואל האי
"סבינא דביני אורכי דצה שלפה והדר דצה
שרי ואי לאו אסיר מר זוטרא ואיתימא רב
אשי אמר בגורדייתא דקני שפיר דמי אמר
ליה רב מרדכי לרבא מתיב רב קטינא
תיובתא "הטומן לפת וצננות תחת הגפן
אם היה מקצת עליו מגולים אינו חושש

הדקלים (ה) שיוצאין הרבה בגזע אחד ותפסין זה זה שפיר דמיא לנעץ בחורס כרין לשמור ואין חוששין שמא יגורר הקליפה ויביא משום חומץ: **מסיב רב קטינא טיבסא.** להק רבנן דלמיא דאי לא דלא ושלפא אסור: **הטומ לפס.** להשמר בקרקע שכן דרכו. הא דנקט מקצת עליו מגולין משום ויטעין בשבת נקט לה ולא משום מדיא אחריני דאי אין מקצת עליו מגולין אין לו במה לאחזה אלא"כ מזה העבר דיידי: **ל**

בנקודות ובענין * משמע דמשהו כולהו נקט דפירש בשם רב האי גאון דגרס אס
טמונים בקרקע והעלים מגולים הרי זו זריעה מעולה אלא דוקא מקמתן מגולים אינו
זריעה היא ומה שנקשה והלא זריעה מעולה היא לאו פירכא היא דנבלא שרישו אינו
לון (פירושין דף עו. וסו) קאמר רב יחיאל כפה ספל ממעט ופריך והא ניטלת שבת
הוא

[illegible]

תורה אור השלם

כל פעל י' למעטו וגם
שע ליוס רעה
משלי טו ד

הגהות הב"ח

פ"ח קנים הדוקרים:
קנים הדקלים) תל"ת ונ"ב
(י"ט"י ד"ה כגודים' דקני

גליון הש"ס

ב' הא' בליקיסתא עי'
עיל דף מג ע"ב חיס' ד"ה
דכ"ע טלטול:

לעזי רש"י

אֲרִ"ל [וּיְאֹל"א].
יְגִלִּית (פֶּרֶחַ).
לִי־יִי"א [כִּלְי־יִי"ר].
מִצֹּעַ.

מוסף רש"י

[illegible]

למיעוט תרומה כדכל דוכחא רגיל להויר תרומה על זה כדחא
(תרומות פ"א מ"ג) אין מרמין מן התלם על הממכר יספידו ערבוה ו
לדגלוין יתר תרומה על פיתוחו ערבוה ו ממוכרין ואמר ר"י לדגלוין
הוא ממוכרין ממנה ליתוחו קרקע כמו שאר רגילין שומין
בצ"לס ממוכרין אפי' בשמחין בחלון ועל אותו מוספת קאמר דלא
בצ"י לעור ודוקא קמי' העומן אצל הממכר לנתינת חושש משום כולן:
ממכר ע"י גוים: משום דבני ממוכרין ויטילן בשבט משה

מקלם עליו מגולים כדשים בקוטרם ובערום משם
היו מקלם מגולים שם האמהות עמום בקרקע והעלם
חושם משום כלום ושנעית ללא זרעה היא ומה שהקשה
כדפרישית ולפירושו קשה דנפרק חנון (פירוש דף ע"ג וס')

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones